

חדש שבט – לעתה מול אכילה

(1) **עין איה ברכות י, א:** (וזוד המלך) זר בחמשה עולמים ואמר שירת. זר במעי אמו ואמר שירת שנאמר ברבי נפשי את ה' וכל קרבין את שם קדשו. יצא לאויר העולם ונסתכל בכוכבים ומזלות ואמר שירת שנאמר ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמעו בקול דברו ברכו ה' כל צבאיו וגוי. ינק משדי אמו ונסתכל בזדיחה ואמר שירת שנאמר ברבי נפשי את ה' ואל תשחחי כל גמוליו מיי כל גמוליו אמר רבי אהו שעשה לה דדים במקומות ביתנו. טעמא מאי? אמר רב יהוזה כדי שלא יסתכל במקומות ערווה. רב מתנא אמר כדי שלא ינק ממקומות הטינופות. מקרה הינייקה הלא הוא לפי ראות עיני בשר מצב כולל כל בעלי חיים היונקים. אבל גם כאן רואה הוא שהפליאה לה החכמה האלהית את האדם לתתו עליו. כי באמת מצב שדי האשא במקומות ביתנו, האבר המלא רגשות, ומורה בגלי יתרון האדם. חד אמר שלא יסתכל בערווה, וחד אמר שלא ינק ממקומות הטינופות. כנגד השכל והרגש, שנייהם צרייכים מאד לשכלול אדם המעליה, דבר כל אחד מהם. השיטוף בתאות גסות מהשיכות הווד השכל, ומזה תצליחו מצב שדי אמו שלא יסתכל בערווה, להרתקינו מטבעו ממעד מעורר תאוה גסה. והרגש הוא יתען בהתרגלו עם היופי והנועם, והכיעור והלכלוך מאבדים את זוהר ההרגש הנעים, שהוא עטרה לנשمت האדם, ע"כ הרחיקתו החכמה האלהית מלינק ממקומות הטינופות. והרגש בהיותו חוש גשמי בשיתוף עכ"פ יתפעל ביותר מתכונת החלב המקובל איזה השפעה ממקום הויתו בגוף, ע"כ נוסף כאן שלא ינק ממקומות הטינופות לעומת הסתכלות בערווה. ועוד שמקומות הטינופות הוא כעור מצד עצמו, והערווה היא ביחס המctrף צריכה הצנע, שלא להפעיל על האדם התעוරות כוחות מנוגדות לשלהמו המוסרית. על כן בעת אשר יצר לב האדם לא היה רע, לא היה כיעור בהיותם ערומים. ע"כ אמר שלא יסתכל מצד המקובל.

(2) **רמב"ם הלכות דעתות פרק ה:** (א) כשם שהחכם נזכר בחכמתו ובדעתו והוא מובדל בהם משאר העם כך צריך שיהיה ניכר במעשהיו במאכלו ובמשקהו ובבגלו ובעשייתו ובעשיותו צרכי ובדבורי ובהילוקו ובמלבשו ובכלול דבריו ובמשאו ובמנתנו ויהיו כל המעשים האלה נאים ומתוקנים ביותר. כיצד? תלמיד חכם לא יהיה גורגן אלא אוכל מאכל הראוי להברות גופו ולא יוכל ממנו אכילה גסה ולא יהיה רודף למלאת בטנו כאלו שמתמלאין ממאכל ומשתה עד שתיפח כריסם ועליהם מפורש בקבלה זורתי פרש על פניהם אמרו חכמים אלו בני אדם שאוכלי ושותין ועושין כל ימיהם חגיגים והם האומרים אכול ושתה כי מחר נמות וזהו מאכל הרשעים, ושלchnerות אלו הם שגינה הכתוב ואמר כי כל שלchnerות מלאו קיא צואה בלי מקום. אבל החכם איינו אוכל אלא תבשיל אחד או שניים ואוכל ממנו כדי חייו ודיו הוא שאמר שלמה צדיק אוכל לשבע נפשו: (ב) כשהחכם אוכל מעט זה הרואוי לו לא יוכלו אלא בביתו על שולחנו ולא יוכל בחנות ולא בשוק אלא מפני צורך גדול כדי שלא יתגנה בפני הבריות ולא יוכל אצל עמי הארץ ולא על אותן השולchnerות המלאים קיא צואה ולא ירבה סעודותיו בכל מקום ואפילו עם החכמים ולא יוכל בסעודות שיש בהן קיבוץ הרבה ואין ראוי לו לאכול אלא בסעודה של מצוה בלבד כגון

סעודת אירוסין ונישואין והוא שיהיה תלמיד חכם שנשא בת תלמיד חכם והצדיקים והחסידים הראשונים לא אכלו מסעודה שאינה שלחן :

(3) **עו"ה שבת י, א.** אמר רב חמָא מַאי קֹרֵא דְכִתְיבֵּי אֵיךְ אָרֶץ שְׁמַלְכֵךְ נָעֵר וְשָׂרֵיךְ בְּבָקָר

יאכלו אשריך ארץ שמליך בן חורדים ושריך בעת יאכלו ... תנ"ו רבנן שעת ראשונה מאכל

לוזים שנייה מאכל לסתים שלישית מאכל יורשין ובייעית מאכל פועלם חמישית מאכל

כל אדם... ששית מאכל תלמידי חכמים מכון ואילך צורךaben לחמת. אמר אבי לא

אמרנו אלא דלא טעים מיד' בצפרא אבל טעים מיד' בצפרא לית לנו. הכוונות הטבעיים

מכוונים מהה הרבה לעומת תכליות המוסרית, על כן באשר להמעיט את תוכנות החומר

מן פניהם הרוח יותר מגבולם לא נכון הוא, ע"כ הוושם מהחכמה האלהית עונש טבעי, כי העובר

יותר מהגבול ומתאוחר משלם לחומר את חקו הרاوي לו, אחרי שכבר עברו הזמנים שקבעו

את האיכון הטבעי מצד התרבות, המוסר, ההכרה, העמל, והרווחניות, כשיeahר האדם

יותר מזה את סעודתו כבר נכנס הוא בגבול שנתת החיים שהוא דרך רע ומעוות, ע"כ לא

על נקלה יתקן את אשר עווות בכלכלת הגוף. כי ישנים כוחות טבעיים כאלה שהם

קבועים עד גבול ידוע, וכיון שעוברים עליהם את גבולם בעקיפין, עושים בהם שמות

ופרעות מה שלא יכול אח"כ להתקן... אמנים בדעות מיד' בצפרא, מורה כי לא שנתת

החיים היא שגרמה לו אייחורו כי אם סבות פרטיות שונות, ע"כ אין בזה העונש הטבעי

המוגבל שלא תועיל ההתקנה אחרי האיכון, שע"פ החכמה האלהית הוכן הדבר להיות

למן بعد מחלת שנתת החיים והישת הדעת מערכם, הרגילה לבא בבניין מקוצר רוחם

בעמל החיים.

(4) **הבית חדש (טור או"ח רה, ח)**: "קדושת הארץ הנשפעת בה - מקדושת הארץ העליונה

היא נשפעת, גם בפרוטיה שיווקים מקדושות השכינה השוכנת בקרבת הארץ... ועל כן ניחא

שאנו מכnisין בברכה זו יונכל מפריה ונשבע מטובה', כי **באפיקת פרوتיה אנו ניזונים**.

מקדושת השכינה ומטהרתתה".

(5) **אורות ישראל ט, ט**: "מצוה לטועם בפה מלא מתעונג מתיקות זיו הקדושה הרעננה של

ארץ ישראל... וצריכים אנו להודיע לכל העולם כלו כי... הניצנים נראו בארץ, עת הזמיר

הגיע וקול התור נשמע בארכנו. ארץ נעימה דורשת היא את בניה, פושתת היא את

זרענותיה אליהם באהבה... שובו, שובו, בניים גולים, בניים נידחים, לחיק אמכס".